

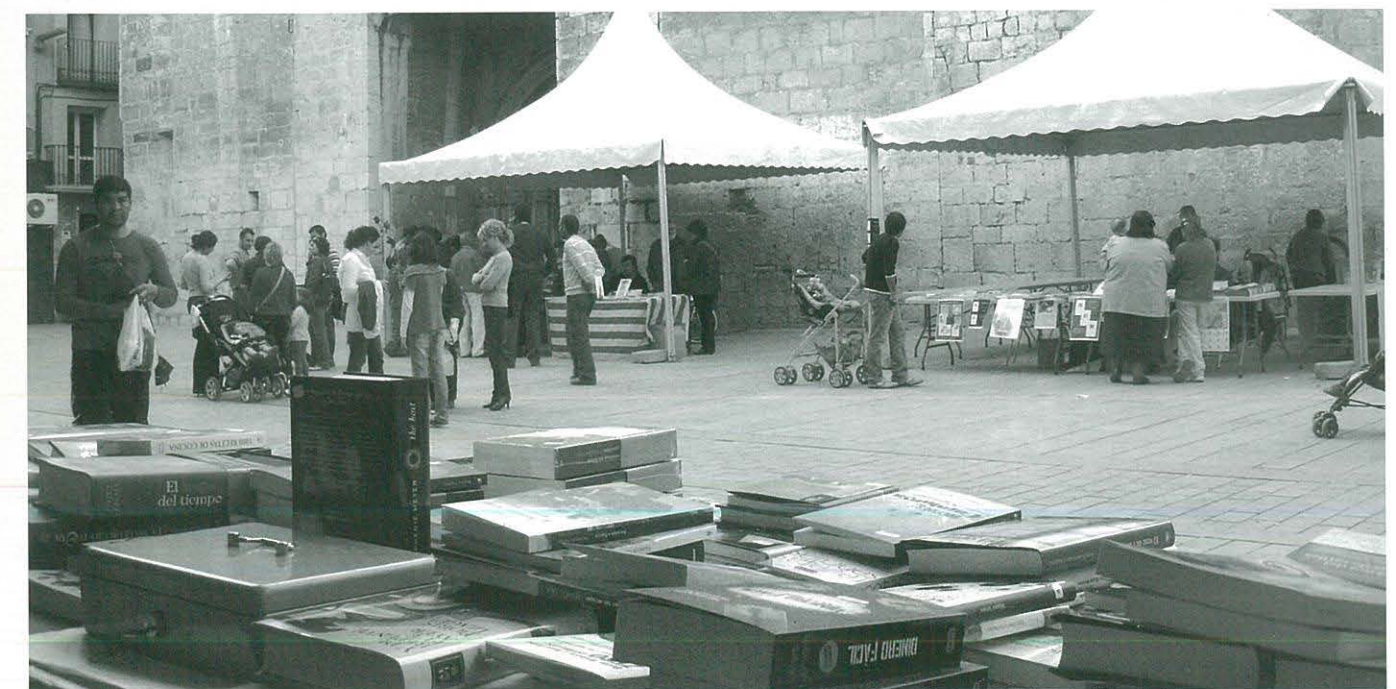
Pastisseria RAGA C/. Major, 105 - Tel. 977 72 03 53 ULLDECONA	ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats C/. Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Avgda. Ramon Salomón, 19 Tel. 977 57 32 15 - ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	l'Antic Molí Restaurant Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL	Mobles A R N A U C/. Sant Lluç, 12 - Major 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
 GRAU Domèstica: Guifré, 13 Tel. 977 720 687 Industrial: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA	 ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org	 Més de 50 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
 Olga, S.I. Carnisseria AQUÍ BONA CARNI! c/. Major, n° 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@eresmas.com	 Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antiga Ctra. Vinaròs, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 ULLDECONA	 INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 ULLDECONA	 SAUCH-VILADOT, S.L. Agents d'Assegurances Assessors i Gestors C/. Mestre Hierro, 5 - Tel./Fax 977 72 00 48 ULLDECONA
 BLOC PAPERERIA I REGALS Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA	 Mercè Sans Cucala Núm. Col. T-522 Tel. 676 03 20 09 Veterinària clínica equina Fisioterapeuta equina	 Forn de pa J. CASOLA Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 ULLDECONA

Els més petits també participen en la Festa del Llibre i la Rosa

Diada de Sant Jordi 2009

ÍNDIX

- Editorial	2
- Activitats del CCR	3
- XXXVIII Concurs Literari "Sant Jordi"	4-7
- Novetats filatèliques	8-9
- Marta Millan Queralt Pubilla del CCR	10
- Gastronomia - Racó poètic	11

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal
Lluc Fernández Tomàs
Enriqueta Sales Ferré
Jordi Reverté Vergés
Mª Cinta Caballer Meseguer
Carmen Àvila Terzi

DIBUIXOS:

Joan Riba Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve indentificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix:

gràfiques
montsià
C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)
e-mail: graf.montsia@terra.es

Editorial

Aquest any la diada de Sant Jordi ha tingut molt èxit amb la tradicional *paradeta* de llibres i roses que vam posar a la plaça de l'església. També cal anomenar que, en el concurs literari que organitzem per a aquesta diada, la participació va ser tot un èxit tant de joves com d'adults o forasters. Esperem i desitgem que tots aquests escriptors continuïn delectant-nos amb les seves narracions durant molts anys més.

Pel que fa al grup de teatre, hem de dir que ja estem preparant les Jornades de Teatre que aquest any estaran coordinades per Angelina Pardo. També està contractada l'obra de teatre professional que actuarà a les Festes Quinquennals.

Per acabar, voldríem destacar que els membres del nostre grup de teatre darrerament estan molt actius, ja que participen en diferents actes i esdeveniments com ara:

- Al *càsting* d'una sèrie de televisió a Benicarló, la qual s'ha de rodar al setembre. alguns dels actors han estat seleccionats per a interpretar un paper i estan molt il·lusionats amb el debut davant les càmeres.

- També, tres membres del nostre grup, van participar en una *performance* celebrada al convent de Sant Francesc de Benicarló amb motiu de la inauguració de l'Exposició d'Art Europeu. Els artistes internacionals i el públic assistent van quedar del tot sorpresos amb la gran actuació dirigida per Josi Ganzenmüller, actual director del nostre grup de teatre.

Animem els actors i les actrius a seguir amb aquesta dinàmica de col·laboració i participació en qualsevol acte cultural.

Gràcies per la vostra atenció i col·laboració i fins a la propera edició de la revista.

JUANJO SANS
President

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU

DIADA DE SANT JORDI

Un any més, hem celebrat aquesta festa tan nostra, tan tradicional i popular. El CCR va tenir l'oportunitat de vendre llibres i roses al lloc de costum a la plaça de l'Església. Al llarg de tot el dia nombroses persones van visitar l'estand i van comprar el que calia per mantenir el costum. Hi havia llibres de temes molt diversos: receptes de cuina, novel·les, llibres de salut, de plantes, de viatges, i, per suposat dedicats als lectors més jovenets.

CONCURS LITERARI DE SANT JORDI

Molts van ser els alumnes del CEIP "Ramón y Cajal" que van participar en la XXXVIII edició del concurs de Redacció de la nostra entitat. Els participants d'enguany havien d'inventar-se un conte i van escriure, il·lusionats, unes històries fantàstiques. A continuació hi podreu trobar els noms i els escrits dels que hi van resultar premiats. Esperem que us agradin!

PREMIATS DEL XXXVIII CONCURS LITERARI DE SANT JORDI

El jurat qualificador del concurs va estar format per: Manuel Simó Renet, Iolanda Fernández Tomàs, José Luis Cabañas Vidal, Carme Estellé Ortí i Àngel Millán Sans; i va decidir atorgar els següents premis:

Categoria A-1, 3r Nivell:

Primer premi: Braian Hervàs Torres
Segon premi: Marina Campos Ferré
Tercer premi: Andrea Ana Maria Pop

Categoria A-2, 4t Nivell:

Primer premi: Enric Simó Queralt
Segon premi: Mireia Gual Garcia
Tercer premi: Alba Roig Muñoz

Categoria B-1, 5è Nivell:

Primer premi: Paula Obiol Roig
Segon premi: Laura Querol Arranz
Tercer premi: Vitaly Nykychyn
Accèssit: Meritxell Pasalamar Forcadell

Categoria B-2, 6è Nivell:

Primer premi: Didac Fibla Escoto
Segon premi: Antonio Stiope
Tercer premi: Ismael Rahmouni

En la categoria d'adults: Mariano Delpech Valle, de l'Hospitalet de Llobregat, pel seu escrit "*L'ànima cremada*".

També s'ha atorgat un accèssit a Mª Rosa Bastante Ribes, de Barcelona, pel seu escrit "*I una vida més*".

Moltíssimes felicitats a tots els guanyadors!

Caixa Tarragona

XXXVIII CONCURS LITERARI "SANT JORDI"

A continuació publiquem els treballs guanyadors de les diferents categories d'aquest emblemàtic concurs.

UN CONTE

Per Braian Hervàs Torres

Hi havia una vegada un pastoret que vivia al camp. Un dia es va trobar una flauta d'or. Va tocar la flauta i va surtir un follet menut. El follet tenia una dent afilada de plata i tenia un basto, feia molt mala olor. En el basto trencava arbres, en la dent arancava un tros. El pastor sel va enportar al bosc sense dirli res als seus pares i al poble. Quan van arribar al mig del bosc es van trobar una nau espacial.

De sobte pan aareixer una manada de llops.

Van voler atacar pero el follet els va pegar amb el basto. Despres el pastor va tenir una idea.

Va fer de la nau espacial una casa i al mig del bosc van viure feliços per sempre.

EL XACAL ENTREMALIAT

Per Enric Simó Queralt

Hi havia una vegada un xacal que es deia Pol. El xacal era molt egoista i entremaliat, sempre feia enfadar els altres xacals amb alguna broma pesada que els feia posar-se isterics. Un dia en Pol es va trobar amb un ocell que volava pels cels com si fos un globus. L'ocell que es deia Pitus li va dir que si el podia ajudar amb alguna cosa, el xacal va dir que si. I en Pol va dir que com podia tenir més amics que el respectasen.

L'ocell va contestar que com era que volia més amics, i en Pol va dir que en volia mes perquè no tenia amics. I el xacal li va dir que feia moltes entremaliadures, l'ocell va contestar que si no en feia tantes li farien més cas.

I així ho va fer, s'en va anar cap a la cova on vivien els xacals. Ells li van dir que quina

li havia preparat i el xacal va contestar que ninguna i jo vull ser un amic com tots vosaltres. Els xacals ho van compendie i es van fer amics.

Al cap d'uns anys el xacal va tindre fills amb la seva novia Elisabet. En Pol va ser el capita d'un grup de xacals, els seus fills viatjaven amb ell i el grup. Un xacal li va dir a en Pol que si està bé per entremaliadures, el xacal li va dir que no, que s'en arrepentiria.

UN CONTE

Per Paula Obiol Roig

En una galàxia molt llunyana d'aquí, hi vivia un nen que es deia Sergi.

Tenia la pell de color blau, amb els ulls grocs i la roba color plata.

A aquella galàxia tots els humans eren taronges, però la família d'en Sergi sempre havia sigut de color blau, per això tota la galàxia els descriminava.

No sortien de casa, menys quan anaven a comprar, que anaven disfraçats. El Sergi no podia anar a l'escola, perquè els mestres i els seus companys no el volien.

El Sergi jugava totsol amb els pocs juguets que tenia.

Tenien un gos que es deia Charlie, amb el color de la pell verda, i cinc potes de color roig.

No tenien ni tios ni res, eren pare, mare i fill. La pobra família, ja no podia més, estava farta, no podien ni surtir al carrer, vatros que trobeu, que tota la galàxia ho fa be o mal? per a mi molt mal! perquè tots som iguals!

Un dia que en Sergi complia divuit anys, com no el va celebrar es va enfadar i va anar a l'ajuntament a dir que el color de la pell no importa, que ells són iguals que els demés de la galàxia, i que els deixesen en pau, que volien fer la vida normal i corrent, no com uns rars que no poden fer res. Quan va anar a dir-ho l'alcalde del seu poble es va arrepentir i va dir que era veritat, que els teniem que tindre respecte. Va anar corrents a casa seva

a dir-ho als seus pares. Quan els ho va dir es van sentir molt feliços, perquè havia ajudat a tota la família que vindria després d'ells!

I així ho van fer, va estar tota la galàxia feliç.

UN CONTE

Per Didac Fibla Escoto

Hi havia una vegada una nena que es deia Irene, Un dia els seus pares li van compra un hamsteri li va posar de nom: Pipa.

Irene i Pipa, juntes s'ho passaven molt bé, un dia els seus pares li van regalar un circ de plamobils, i Irene amb el circ va ensinistra a Pipa. Pipa savia, seure, donar la poteta, pasar-se uns laberints de tubs de plastic, ect.

A Irene se li va ocurrir que li podia ensenyar a parlar, pero...

Aixó va ser mes dificil, Irene li va demanar a Diana que li deixes el seu lloro que savia parlar, el lloro i pipa van estar 3 setmanes però Pipa... NO DEIA NI PIPA.

Al final van pasar tres anys i Pipa no parlava, asta que va arribar el dia que Pipa va morir!

Irene estava molt trista, enllorava moltíssim en Pipa. Llavos va dir cridant: "Faria el que fos per a que Pipa estes viva"

Llavos va apareixer un Dimoni i li va dir a Irene: "El que fos?"

Irene va respondre:

- Si el que fos.

- Doncs ara et convertiran en Pipa i llavors estara viva!!!

va dir el DIMONI!!!

Llavors Irene es va convertir en Pipa i va anar a un jardí de qui sap on.

Una nena va veure a Irene i la va agafar i Irene li va contar la seva historia.

Llavors la nena va tindre una idea.

Llavors van per anar la idea.

Irene es va fer la morta i la nena va dir

-AAA faria el que fos per a que Irenes estes viva!!!

Llavos els dimoni va apreixer i va dir: El que fos?

-No, faria un tracte amb tu dimoni. Va dir la nena!

MMM... Quin tracte?- Va respondre el dimoni.

- Doncs mira tu tormes a Irene a la seva forma normal i ressusites a Pipa llavos quan les garrofes del meu garrofer del jardí caiguin al terra, jo et donare tots els diners que vulguis va dir la nena

El dimoni tot content va dir que SI!

Llavors el dimoni va cumplir la seva part del tracte i va preguntar a quina epoca caiem les garrofes.

Pero en realitat les garrofes no cauen mai del garrofer.

I així van enganyar al dimoni. I ademes Pipa va aprendre a parlar.

FIN.

L'ÀNIMA CREMADA

Per Mariano Delpech Valle

El fort soroll que produí la porta en tancar-se, va fer comprendre a en Ferran que havia deixat darrere seu molt més del que ell havia cregut en aquell moment, quan cansat, s'ajecà de la reunió i se n'anà.

Sabia que ja no tornaria; feia temps que esperava l'ocasió de dir prou, i per fi aquesta havia arribat.

Mentre escoltava arribar l'ascensor, pensà que potser el que esperava era una excusa per justificar-se davant de si mateix. Rebutjà immediatament aquella idea; si li havien calgut excuses, era per continuar assistint a aquelles interminables reunions que no valien per a res.

L'ascensor arribà, obrí la porta, es ficà a dins i pitjà el botó que el portaria a la planta baixa.

La sensació de moviment l'animà un xic, li semblava allunyar-se encara més a cada segon que transcorria.

Quan l'ascensor hagué acabat el seu breu recorregut, obrí la porta i, amb pas ferm, caminà per la porteria fins a sortir al carrer.

Novament escoltà el so d'una porta que es tancava darrere seu. Ara, definitivament, comprenia que ja no podria tornar a creuar-les. Se n'havien tancat i ja mai més tornarien a obrir-se'n.

L'aire fresc del vespre el reanimà, sentia que per primer cop li arribava als pulmons, després de vàries hores un aire que

no feia pudor a fum de tabac, semblant-li en aquell moment tan net i pur com el de la més alta muntanya.

Començà caminar sense un rumb fix, no més desitjava allunyar-se, que el suau vent del vespre que corria en aquell moment s'endugués el nauseabund dolor que dotzenes de cigarretes, fumades pels altres, havien deixat impregnat en la seva roba i en la seva pell.

En passà davant d'un aparador no va poder evitar la temptació de mirar detingudament un figura que hi havia en ell.

Era un home sol, de rostre cansat, estatura mitjana, cabells curts i castanys. Però el que més li va impressionar, era el seu aspecte solitari i derrotat. Era un home d'uns quaranta anys, però malgrat que en altres circumstàncies podria haver-ne semblat més jove, no podia amagar-ne el seu aspecte vençut i sense esperances. La visió l'atreïa sense saber exactament per què. Fins que per fi va comprendre que allò que observava no er aun maniquí, er ala seva imatge reflectida en aquella espècie de mirall negre, en que s'havia convertit aquell aparador, els llums del qual eren apagats. La fascinació esdevingué en repulsió i se sentí posseït per uns desitjos irrefrenables de córrer. Córrer sense parar. Córrer fins caure rebentat al terra. Però del seu cervells, cansat i embotornat, sorgí la contra ordre. Sabia que per molt que correués, mai podria escapar de si mateix.

S'allunyà de l'aparador sense mirar, amb el desig de què, atrapat darrere del vidre, quedés l'home que havia vist en ell.

Va decidir no pensar més. Allò quedava enrere. Ja no tornaria a veure aquell personatge que se li havia presentat davant dels seus ulls, com una última visió del món que havia deixat enrere.

De mica en mica, els seus passos es van començar a fer més ràpids en el carrer solitari; pensava que ja mai més tornaria per allà. Ara, ja no hi havia res que el pogués interessar.

En el silenci de la nit, només trencat per algun cotxe que circulava a gran velocitat, escoltà uns passos darrere seu.

No va fer cas; continuà allunyant-se, i notà com els passos s'acceleraven fins a sentir una veu que li digués:

-- Ei, Ferran!, espera un moment.

En Ferran es deturà i se'n tornà per veure qui el cridava. Dempeus, en mig de la vorera, hi havia dos homes: un, força més jove que ell, li era totalment desconegut l'altre, d'una edat semblant a la seva, tenia quelcom que li resultava familiar.

- Ja no te'n recordes de mi? Sóc jo, l'Andreu.

Ferran feu cara d'estranyesa. L'Andreu formava part del passat que aquell vespre havia volgut deixar enrere. Semblava com si des d'aquell món que acabava d'abandonar, li enviessin un missatge per obligar-lo a tornar. Finalment s'adreçà cap a l'home de més edat i, a l'hora que li estenia la mà li digué:

- Perdona. Fa tant de temps que no ens veiem, que ja ni me'n recordava de tu. A més, aquest vespre no tinc el cervell gaire clar.

- Has estat en una de les reunions? Encara hi vas?

- Sí; però aquest vespre ha estat l'última. Si vols tornar, no esperis pas que jo t'acompanyi.

Després de pronunciar aquestes paraules, els dos homes se soltaren les mans, que fins en aqueix moment havien tingut fortament encaixades.

- Bé, en realitat no volia tornar. Només he vingut per aquí, per veure si et trobava. Vull parlar amb tu.

- Mira - Digué en Ferran amb mal humor, ja t'he dit que aquest vespre m'he marxat fotent un cop de porta, i ja no vull saber res de res.

- Tranquil. Què et sembla si anem a una bar i prenem alguna cosa fresca, avui ha fet molta calor. Només vull enraonar una mica; si hi ha algun tema que no t'agradi, canviem i ja està.

- Està bé. Al capdavant, a casa no m'espera ningú.- Contestà amb veu cansada.

Els tres homes continuaren caminant en silenci. Ferran se sentia observat amb deteniment pel més jove, la qual cosa accentuava la seva curiositat.

Feia , pel cap baix, dos anys que no veia l'Andreu, i ara, precisament aquell vespre se li apareixia, enraonant-li amb aquelles paraules que sempre l'havien caracteritzat.

Van veure un bar obert i s'adreçaren cap allà. Entraren i s'assegueren al voltant d'una taula. Quan el cambrer arribà, Ferran va demanar una ampolla petita d'aigua freda i els seus acompanyants dues cerveses.

Quan el cambrer s'allunyà, Andreu digué:

- Bé, et presento. Aquest és en Joan, un amic meu, i espero que aviat teu també. Ell ja et coneix, li he parlat de tu; bé, li ha parlat de tu i també del teu germà.

El cambrer arribà amb les begudes i Andreu es callà. Una cop aquest les hagué dipositat sobre la taula, se n'anà en silenci.

Andreu continuà dient:

- Bé, com ja et dic, pots enraonar amb tota confiança.

Ferran contestà amb veu cansada:

- Mira, no tinc res que dir, estic cansat de tot. Potser per al teu amic sigui un privilegi parlar amb algú com jo, però li vaig a dir la veritat. - Mentre pronunciava aquestes paraules mirava directament els ulls d'en Joan. El meu germà i jo, vam començar com potser has començat tu: anant a xerrades i reunions, i després a manifestacions on ens quedàvem ronc de tant clamar per la independència. Però això, a ell, no li va ser prou; volia veure la independència ja; volia que tots els lemes que pintaven a les parets: "Independència", "Socialisme" i "Països Catalans", fossin una realitat ja. I ara, suposo que es pot considerar afortunat per estar malvivint a l'altra banda de la frontera, gràcies als diners que jo puc, o millor dit, ha pogut portar-li de tant en tant.

- No pot tornar? - Preguntà en Joan.

Abans de contestar, Ferran begué un llarg glop d'aigua freda.

- No, no pot. Té causes pendents, i si ho fes, el ficarien a la presó per molt de temps.

- Hi ha delictes que prescriuen amb el temps.

- Sí, hi ha delictes que prescriuen amb el

temps, però n'hi ha d'altres que no. Digue-li al teu amic que t'expliqui què és el que va passar en realitat.

- Bé, home, no et posis així. - digué l'Andreu. Jo sempre et vaig fer costat. A més, no volia parlar d'això avui. Però, en realitat, he vingut per aquí, per veure si et veia. Vull parlar amb tu. Parlar tranquil·la però seriosament. No pas aquí, sinó a casa meva, on ningú no ens molesti. És quelcom important.

- Sempre és quelcom important.

- Aquesta vegada ho és de veritat. A més, vull parlar amb tu abans que vagis a veure el teu germà.

- A ell no el fiquis en això.

- Perdona, però, a més de que no saps de què t'estic parlant, ell està ficat fins al coll en tot.

- Ell també esta ficat? - Digué, senyalant al jove.

- Que et sembla si demà, a les set del vespre, passes per casa meva; aquí tens l'adreça, ja no visc on abans.

Dient això, li allargà un paper doblegat. Ferran l'agafà i se'l guardà en una butxaca del pantalon.

- Està bé, però no esperis gaire.

- Vindràs?

- Sí, vindré. Ja t'he dit que no tinc ningú que m'espero a casa, tant me fa anar a un lloc que a un altre.

Ferran s'aixecà de la cadira. Féu un gest per treure la cartera i anar al taulell i pagar, però Andreu li digué:

- Deixa-ho, jo pago.

- Gràcies.

Sense dir res més, sortí del bar i començà a caminar cap a la casa buida que l'esperava, amb la sensació que aquell món que desitjava abandonar, es resistia a perdre un dels seus habitants.

continuarà...

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

Mesos GENER/ABRIL

FLORA Y FAUNA

Fecha de emisión: 20 de enero de 2009.
Procedimiento de impresión: Offset.
Papel: Autoadhesivo y fosforescente.
Tamaño del sello: 24,5 x 35 mm.
Valor postal: 0,32 y 0,62 euros.
Tirada: Ilimitada.

La primera sèrie de segells de correus denominada Flora i Fauna 2009, es presenta en forma de talonaris, que contenen 100 segells autoadhesius distribuïts en 10 fullets amb 10 segells cadascun. Els talonaris estan dedicats respectivament a la mallerenga carbonera i a l'hortència.

La mallerenga carbonera és un ocell petit, sedentari, amb el cap de color negre, el ventre groguenc, dors verd oliva i potes blavoses. S'alimenta bàsicament d'insectes, larves, llavors i fruites.

L'hortència és originària d'Àsia. Les vistoses flors creixen en raïms. Necessita una gran quantitat d'aigua i deu de regar-se diàriament. Es presenta en una ampla gamma de colors.

ARQUEOLOGÍA

Fecha de emisión: 10 de febrero de 2009.
Procedimiento de impresión: Offset.
Papel: estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 2,70 euros.
Tirada: 450 mil.

La sèrie de segells denominada Arqueologia, consta de dos valors dedicats respectivament a la Casa del Mitreo (Mèrida) i al Parc Arqueològic de Carranque (Toledo).

VALORES CÍVICOS

Fecha de emisión: 17 de febrero de 2009.
Procedimiento de impresión: Offset.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,32; 0,62 y 0,78 euros.
Tirada: 450 mil.

El 17 de febrer es va posar en circulació una nova sèrie de segells de correus denominada Valors cívics. La sèrie consta de tres segells dedicats respectivament a les següents qüestions: Plantem per al planeta, Conciliació vida laboral i familiar i Lluita contra el canvi climàtic.

ENERGÍAS RENOVABLES

Fecha de emisión: 20 de febrero de 2009.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 24,88 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,32; 0,43; 0,62 y 0,78 euros.
Tirada: Ilimitada.

Una nova sèrie de segells denominada Energies renovables, es va posar en circulació el dia 20 de febrer. Aquesta emissió es presenta en forma de talonaris, amb 100 segells, distribuïts en 10 fullets de 10 segells cadascun. Els talonaris estan dedicats respectivament a l'Energia Hidràulica, Energia Eòlica, Energia Solar i Energia Geotèrmica.

OBJETIVOS DE DESARROLLO DEL MILENIO

Fecha de emisión: 2 de marzo de 2009.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 24,88 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,32 euros.
Tirada: Ilimitada.

El 2 de març es va posar en circulació un segell de correus denominat Objectius de desenvolupament del mil·lenni. Aquesta emissió també es presenta en forma de talonari, amb 100 segells, distribuïts en 10 fullets de 10 segells cadascun.

NATURALEZA

Fecha de emisión: 9 de marzo de 2009.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,98 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,43 euros cada motivo.
Tirada: 450 mil.

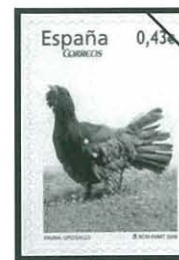
La sèrie de segells de correus denominada Natura consta de dos segells de 0,43 euros cadascun. Són dedicats respectivament, al Parc Natural del canó del riu Lobos, espai natural situat entre la serralada Ibèrica i l'alta plana del Duero. Ha estat declarat Parc Natural en 1985 amb una superfície de 9.580 hectàrees i el Parc Natural d'Izki, un paratge singular del País Basc que no ha sofert transformacions, albergant en el seu interior una rica flora i fauna, amb la major reserva de roures d'Europa.

FLORA Y FAUNA

Fecha de emisión: 1 de abril de 2009.
Procedimiento de impresión: Offset.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 24,5 x 35 mm.
Valor postal: 0,32 y 0,43 euros.
Tirada: Ilimitada.

S'ha emes la segona sèrie de segells de correus de l'any 2009, denominada Flora i fauna, en forma de talonari amb 100 segells autoadhesius distribuïts en 10 fullets amb 10 segells cadascun, estan dedicats respectivament al gladiol, planta perenne, bulbosa que es distribueix bàsicament per la zona mediterrània. Deu el seu nom a la forma de les fulles, semblants a una espasa romana "gladius". I el segon segell, el gall salvatge, gallinàcia, actualment en perill d'extinció, que habita per zones de la cornisa Cantàbrica i Pirineus.

60 ANIVERSARIO DEL CONSEJO DE EUROPA

Fecha de emisión: 6 de abril de 2009.
Procedimiento de impresión: Offset.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,62 euros.
Tirada: 460 mil.

Aquest segell de correus commemora el 60 Aniversari del Consell d'Europa, tractat que es va signar el dia 5 de maig de 1949 al Palau de Saint James de Londres per deu països: Bèlgica, França, Luxemburg, Països Baixos, Regne Unit, Irlanda, Itàlia, Dinamarca, Noruega i Suècia.

FAROS

Fecha de emisión: 15 de abril de 2009.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
Tamaño de la hoja: 115,2 x 105,8 mm.
Valor postal: 0,62 euros.
Tirada: 450 mil.

La sèrie de segells d'aquest any denominada Fars es presenta en forma de full bloc amb sis segells de correus del mateix preu, dedicats respectivament als fars de Porto Colom (illa de Mallorca), Torrox (Màlaga), Igueldo (Guipúscoa), Higuera (Huelva), Arinaga (illa de Gran Canària) i Torre d'Hèrcules (A Corunya).

Marta Millan Queralt

PUBILLA DEL CCR 2009

Hem fet una entrevista a la nostra pubilla d'enguany per que tots la puguem conèixer un poquet millor.

1.- Quants anys tens, Marta?

A l'abril en vaig fer 17.

2.- A què et dediques?

Sóc estudiant, aquest any he acabat primer de Batxillerat.

3.- Quines altres coses t'agrada fer?

El que més m'agrada és sortir amb els amics.

4.- Què vas sentir quan et van dir si volies ser la Pubilla del CCR?

Em va fer il·lusió. Des de petita ja sentia parlar d'aquesta entitat i la relació cada cop s'ha anat fent més gran.

5.- Quina relació tens amb aquesta entitat?

El meu pare sempre ha participat en els teatres que organitza, i inclús la meva germana i jo, de més petites, també hi vam sortir en alguna obra.

6.- Com et prepares per les Festes?

Amb moltes ganes. Com sempre, la setmana de festes és la setmana més esperada de l'any, on tots els falduts estem al poble, i enguany que sóc pubilla les viuré d'una manera diferent, sortint de festa però també assistint a molts actes en els que, segurament, no hi participaria si no ho fos.

7.- Quin acte és el que et fa més il·lusió?

Suposo que com a totes les altres pubilles, el que em fa més il·lusió és la nit del pregó. Des de petita quan veia les noies de l'any corresponent, amb els seus vestits blancs, sempre desitjava que arribés el dia en què el portés jo. Ara això ja està aquí, i ens toca gaudir a natros d'aquest acte que, a mi, m'agrada molt.

8.- Vols dir alguna cosa més als lectors de la nostra revista?

Només dir que passen tots unes molt bones festes i que les aprofiten al màxim, tant les nits de festa i els bous, com tots els actes que cada entitat fa.

Moltes gràcies i enhorabona, Marta!

PROGRAMES, REVISTES
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA.

**gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

E-mail: graf.montsia@terra.es

per Vicent Guimerà Sales

COC EN PRIMENTÓ

Ingredients:

- 1 mesura de iogurt d'oli
- 2 mesures i mitja de iogurt d'aigua
- Llevadura
- Sal
- Farina (poca)
- Tomaca
- Tonyina
- Primentó (rostit i a tires)

Elaboració:

Primer de tot escalfarem una part de l'aigua per a poder desfer un pessic de llevadura. A continuació, li anirem afegint la resta dels condiments fins formar una massa de pa. Esta l'estirarem damunt d'una llanda per a afegir-li lo sofregit de tomaca, tonyina i primentó (rostit i a tiretes).

La coca l'acabarem de coure al forn a una temperatura alta, sempre que no se mos creme. Sobretot que no falte lo condiment més agraït, la sal.

Racó poètic

La vall d'Incles (Andorra)

Oh vall d'Incles amagada,
somnia, silent recés,
on la pau tan desitjada
dorm al fons com en un bres!

Solitud vessant de vida,
inefable llum dels prats,
on nostra ànima s'oblida
del brogit de les ciutats!

Aigües clares que davallen
dels alts cims, ni als de neu,
on les coses totes callen
i respiren prop de Déu.

Tornarem altra vegada,
tornarem un altres estius,
i a la borda solejada
hi farem el nostre niu.

MIQUEL QUEROL
Barcelona, setembre de 1956

Una llàgrima al tramvia

A dintre del tramvia
una doncella plora:
què sabrà, què sabria
la pena que l'acora?

Tindrà un germà a la guerra?
Desengany amorós?
Serà lluny de sa terra
o un parent ha finit amb mort atroç?

Una gota furtiva
rellisca per la galta:
la seva dolor és viva
i una altra gota salta.

Oh jove del groc tramvia,
si han tantes fonts de plor,
quin psicòleg em diria
la causa del teu dolor?

MIQUEL QUEROL
Barcelona, tardor de 1937